

nærmere Forhandling med Regjeringen at strække sig saa langt, det var muligt; men jeg fik allerede ved Forhandlingerne i sidste ordentlige Samling en fuld Overbevisning om, at paa to væsentlige Punkter var man ikke villig til at gjøre Indrømmelser. Det ene var med Hensyn til Søbefæstningens og Artilleriets Henlæggelse under Flaaden, og det andet var med Hensyn til Undervisningsanstalterne, i det Mindste med Hensyn til disse Anstalters Grundlag. Da jeg nu havde den Overbevisning, at begge Dele vilde være til Skade for Søværnet og til Skade for Forsvaret i Almindelighed, vil man jo finde det naturligt, at jeg ikke alene ikke kunde gaa ind derpaa, men heller ikke kunde udøve nogensomhelst Indflydelse i saa Henseende i det andet Thing, hvor forøvrigt Flertallets Opfattelse af disse Forhold falder sammen med min Opfattelse. Det ærede Medlem foreslog da, at vi skulde ende denne Sag saa hurtigt som muligt, ikke spille Liden, og han fandt det meget uheldigt at spille Komedie. Han tilraadede, at man saa lidt som muligt skulde spille Komedie ligeoverfor Andre; deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem, og jeg forsikrer, at jeg heller ikke var kommen frem med dette Lovforslag i Mar under den nuværende Stilling, naar det ikke var en ligefrem Pligt, der paahvilede mig efter Revisionsbestemmelsen i Loven. Det er et Spørgsmaal, om jeg maatte ikke har drevet denne Opfyldelse af Forpligtelsen noget videre, end jeg strengt taget var nødt til, idet det vel kunde antages, at jeg ved at indbringe Forslaget i den overordentlige Samling havde tilfredsstillet Revisionsbestemmelsens Bydende om Forelæggelse inden hvert Finantsaars Udløb, men for ikke at forsømme Noget, har jeg indbragt Forslaget i det andet Thing, uagtet jeg var temmelig sikker paa, at man ikke har villet stille sig gunstigere overfor Regjeringens Fordringer, end man stillede sig ifjor, ligesom det ogsaa forekom mig temmelig sandsynligt, at man ikke vilde indtage en anden Stilling overfor dette Forslag end overfor det tilsvarende, som angik Hæren. Den Paastand, at det er Regjeringens Stilling, som er Grunden til, at disse Forslag ikke kunne blive fremmede, er det jo naturligt bliver hæbdet af det ærede Medlem og af Flertallet, men vi hørte jo den samme Paastand fremsat ved Slutningen af Behandlingen af forrige Sag fra det ærede Medlem fra Aalborg Amt (Suel), og han søgte at paavise Grunden til den uholdbare Stilling. Jeg tror, at, hvad han ansøgte mod Regjeringen, kan med ligesaa megen Grund vendes mod Flertallet. Forøvrigt beder jeg det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Solfstein) være overbevist om, at det er mere Hensynet til Landets Interesse, der holder Regjeringens Medlemmer paa deres Pladser, end det er Lyften til at bevare Magten, hvilken for mit Vedkommende — det kan jeg forsiikre det ærede Medlem er i overordentlig Grad ringe.

Solfstein: Jeg skal ikke unblade at udtale min Anekjendelse af, at Regjeringen atter i denne Samling er fremkommen med Forslaget; min Udtalelse om at spille Komedie var naturligvis ingenlunde en Sigtelse mod den høitærede Regjering for paa Skjønt eller som en Komedie at have forelagt Forslaget her. Dette falder mig ikke ind; jeg fremsatte kun en Motivering af Dagsordenen og af den Stilling, jeg ansaa det for rigtigst at indtage til Spørgsmaalet. Hvad derimod den ærede Ministers Udtalelser angaar med Hensyn til Sagens Realitet, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at der ikke i dette Thing er udtalt — i det Mindste ikke af mig — noget Bestemt om, at man med Hensyn til de to Spørgsmaal om Artilleriet og Undervisningen paa ingen Maade vilde komme det andet Thing eller andre Anstuelser i Møde. Der er ikke pointeret noget særligt med Hensyn til disse to Spørgsmaal, der er i Almindelighed opstillet flere Spørgsmaal, hvori der ganske vist er Uoverensfemmelse mellem de to Thing, og dertil hørte disse, men Gjenindfaldelsen spiller nok saa stor en Rolle, og endelig var det Spørgsmaalet om de to Løves Forbindelse; men at disse Spørgsmaal, særlig Undervisningsspørgsmaalet, skulde være afgjørende for dette Things Flertal til ikke at kunne gaa ind paa Loven, er ikke udtalt; jeg havde ikke Bespielse dertil, og jeg tror heller ikke, at nogen Anden har udtalt det. Derimod fremgik det af Regjeringens Udtalelser, at det virkelig er en Umulighed for denne Regjering, — jeg veed ikke, om jeg tør bruge det Udtryk: at regere; jeg tror, at det er berettiget, for saa vidt man ved at regiere forstaaar: at lede og udvikle Landet. Den ærede Minister sagde udtrykkelig, at i dette Thing kunde han ikke sætte sin Mening igjennem, her var man af en anden Mening end han, i det andet Thing kunde han heller ikke føve Sagen videre, fordi han var saa enig med det andet Things Flertal i dets Betragtningssmaade, at han ikke kunde udøve sin Indflydelse paa det andet Thing til at komme dette Thing i Møde. Naar nu Enigheden med det andet Thing og Uenigheden med dette er saa stor, er der ikke Andet for at gjøre end at lade Thingene blive staaende langt fra hinanden hver paa sit Standpunkt. Det er ganske vist uheldigt, det skal jeg indrømme, og det tror jeg ogsaa, at den ærede Minister vil indrømme, at der i et konstitutionelt Land med et saa stærkt udviklet Lokamersystem er et Ministerium, som er saa lidt i Stand til at bringe Thingene til at arbejde sammen og paa Grund af Sympathier og Antipathier ikke er i Stand til at bringe Forholdene et eneste Skridt videre. Nu siger den ærede Minister, at det kun er af Interesse for Landets Fremskridt, Udvikling og Vel, at Regjeringen bliver, men ikke af Kjerlighed til Magten. Dette, maa jeg tilskaa, er mig fuldstændig usatteligt. Jeg tror ikke, at Regjeringen bliver af Kjerlighed til